

II. Om Afgifternes retlige Karakter og flere dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal.

Den foregaaende Fremstilling af Afgifternes Historie vil vise, at samtlige „*egentlige Jordebogsafgifter*“ skyldte Salg af Krongods deres Tilblivelse. Den *Hovedregel* kan da straks fastslaaes, at Afgifterne ere rent *privatretlige*; de ydes Staten i dennes Egenskab af (tidligere) Godsejer og have intet at gøre med Begrebet *Skat*, der er en af Staten i dens Egenskab af „politisk“ Samfund *paabudt* Ydelse fra Undersaatterne til Staten.

I Overensstemmelse hermed skelne da ogsaa alle vedkommende Skøder, der paalægge Jordebogsafgift, skarpt imellem denne og Skatten; det fastslaaes altid, at nævnte Afgift skal udredes *ved Siden af* Skatten, jfr. de vedkommende Steder ovenfor, og der gives Panteret i Ejendommene for hver især af Ydelseerne. Denne Afgift omhandles fremdeles i Lov 25. Marts 1871 under Navn af „en Statskassen tilflydende *kontraktmæssig* Afgift“. At Loven overhovedet blev benyttet af Afgiftsydere under Frederiksborg Amt viser altsaa med tilstrækkelig Tydelighed, at man i de Tider ikke har været i Tvivl om Afgifternes privatretlige Karakter. Den nævnte *Hovedregel* gælder alle Afgifter, der svares som aarligt Vederlag for *Ejendomsretten over Jordegods*. Saaledes den egentlige Arvefæsteafgift; denne udgør, eftersom der i sin Tid er betalt Købesum eller ikke, et delvist eller det hele Vederlag for Fæstegodsets Afhændelse til Fæsterne. Herved bemærkes, at denne Opfattelse af Afgiften maaske af ganske andre Grunde kunde drages i Tvivl. Sprogrigtig betegner Udtrykket „Arvefæste“ nemlig et *Fæsteforhold*, der har den særegne Karakter, at det kan *nedarves* fra Fæster til Fæster, og hvis der her var Tale om et slikt Forhold, vilde Afgifterne altsaa svares for en vis *Brug og Benyttelse* af de vedkommende Ejendomme. Men et saadant Fæsteforhold foreligger i Virkeligheden ikke her; alle Skøder tillode Arvefæsterne at sælge Ejendommene helt eller (i hvert Fald indenfor visse Grænser) delvist, og en Pantsætning af Ejendommene blev ligeledes tilladt. Her er altsaa Tale om det saakaldte „Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte“, og dette er i Virkeligheden *Ejendomsret*¹⁾. Alle vedkommende Resolutioner og Skøder m. v. brugte ogsaa Udtrykkene „Arvefæste“, „Ejendomsret“ eller „Ejendom“ i Flæng, og disse Begreber ere derfor i alt det foregaaende anvendte som ganske enstydige. Men i øvrigt er den nærmere Fastsættelse af Grænsen mellem Begreberne *Ejendomsret* og *Fæste* et ligegyldigt Spørgsmaal i denne Forbindelse. Hvad der gælder Arvefæsteafgiften, gælder ogsaa om den aarlige Afgift, der svares af Jordstykker, som i sin Tid ere bortsolgte fra *Hovedgaardstakstgrund* eller fra *anden Bondejord end Fæstegodset*.

Hvad dernæst angaar de Afgifter, som udgøre *Vederlag for tidligere Arbejdspræstationer*, altsaa Vederlag for enhver Art *Hoveri*, *Pligtarbejde* og for *Pligtkørsler*, da er det klart, at disse Vederlag ogsaa gaa ind under *Hovedregien*, og det er naturligvis i saa Henseende ligegyldigt, om Vederlagene i sin Tid ere fastsatte i mere eller mindre nær Forbindelse med den egentlige Arvefæsteafgift, eller om de i Tiden efter Bortarvefæstningen ere bestemte ved specielle Bevillinger, Forlig eller Afløsningskendelser.

At alle *Vederlag for den indløste Jagtret* ere rent kontraktmæssige, behøver blot at anføres.

Hvad angaar *Rekognitionerne ved Ejerskifte*, da er denne Afgiftsforpligtelse at opfatte som en Afløsning for den ved det tidligere Fæsteforhold hjemlede Pligt til at erlægge „Indfæstning“ ved Tiltrædelsen af Fæstet. Naar det i Folketinget i forrige Rigsdagssamling er anført, at der kun kræves Rekognition af Personer henhørende til Bondestanden, da vil den hele foregaaende Undersøgelse vise, at denne Udtalelse skyldes en Fejltagelse. Rekognition fordres af *enhver Køber* af en Ejendom, som Forpligtelsen paahviler, og er som *Hovedregel* ganske ens for alle. Kun gøres i denne Henseende en Undtagelse med Hensyn til den *første Afhændelse* af udstykkede Parceller fra samtlige de Gaarde under *Frederiksborg og Kronborg Distrikter*, der ere

¹⁾ Se Torp: Dansk Tingsret (1892) § 12.